

shnes ganske antagelig, dersom disse 3% vare en virkelig Nettoindtægt, men det er ikke Tilfældet. Navnlige maae Collecteurerne paa Grund af deres Bestræbelser for at skaffe saa mange Spillere som muligt, holde Agenter paa andre Steder, føre en stor Correspondance, have et vist Contoirhold o. s. v., og det gjør, at naar en saadan Forretning har faaet et vist Omfang, er der ikke ubetydelige Udgifter forbundne dermed. Naar man altsaa vilde gaae ind paa at borttage den ovennævnte Fordeel for Collecteurerne, maatte man forhøje den Provision, der gives dem, men det kunde man ogsaa gjøre og endda skaffe Staten en meget klæffelig Forbedring i dens Indtægter af Clasjelotteriet. Dette troer jeg vistnok ogsaa, at Udvalget vilde have bragt i Forslag denne Gang, naar der ikke var kommet to Omstændigheder iveien, som havde forhindret os deri. Den ene er den, at vi efter en Meddelelse fra den ærede Finantsminister have Grund til at troe, at der næste Gang vil foreligge Thinget til Overveielse en heelt ny Lov om Clasjelotteriet og alle de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal, og dersom det skulde lykkes at faae en saadan Lov gennemført, vilde vi jo have Leilighed til ganske anderledes grundigt end nu at tage alle de Forhold under Overveielse, som staae i Forbindelse dermed, og der er mange Ting, som maaffee kunne være at rette og forbedre ved denne Institution. Dernæst er der en anden Grund, nemlig den, at man er kommen saa seent til at drøfte Sagen; Lotteriet trækkes, som det vil huskes, allerede først i April, men de Bestemmelser, der skulde være gjældende for Lotteriet, maae være fattede nogenlunde betids, og en Mængde Forhold maae være ordnede; Planen maa være affattet, og endee administrative Bestemmelser maae være truffene. Saavidt jeg har forstaaet den ærede Minister rigtig, er han allerede saa langt henne med Forberedelserne til det nye Lotteri, at det vilde være forbundet med meget alvorlige Vanstueligheder og Misligheder at forandre den Plan, han er gaaet ind paa for iaar. Derfor er Udvalgets Fleertal blevet staaende ved at tilraade det ærede Thing at give sit Samtykke for iaar til det Forslag, der er stillet af den ærede Minister,

og som jo ventes at ville medføre en forøget Indtægt for Statskassen af omtrent 30,000 Rb.

Uf de Forslag, der ere stillede til § 10, stal jeg ikke omtale Forslaget under Nr. 21, som kun er en Ompostering, men derimod Forslaget under Nr. 22, der er stillet af Udvalget, og som angaaer Arealer af Kjøbenhavns Fæstningsværker. Det vil erindres, at der ifjor efter vidtløftige Forhandlinger i Rigsdagen under 6te Juli udkom en Lov, hvorved Regjeringen bemyndiges til at afhænde Fæstningsterrainet om Kjøbenhavn til Kjøbenhavns Commune, og der blev bestemt en Frist, saavidt jeg veed af 2 Mar, inden hvilken det skulde vise sig, om en saadan Afhændelse kunde finde Sted. Det er nu kommet til Udvalgets Rundsstab, medens vi drøftede denne Sag, at Regjeringen i den Tid, der er forløben siden den 6te Juli, har overladt et Selskab en temmelig betydelig og værdifuld Grund af det Terrain, hvorom der er Spørgsmaal, vel ikke tilkjøbs, men tilleie paa et meget langt Aaremaal, nemlig 30 Aar. Dette Leiemaal forekommer os imidlertid at staae saa nær ved et Salg, at det ikke synes os at stemme i alt Fald med Aanden i den Lov, der blev givet under 6te Juli 1867; vel har det ikke været Udvalgets Mening at gaae ind paa, om der maatte have været tilstrækkelig Anledning for Regjeringen til at indbefomme det omhandlede Selskab. Derom have Meningerne været deelte, og en Undersøgelse heraf behøves ikke til denne Sags Afgjørelse. Det ligger udenfor vor Betragtning, men selve det Factum, at der er overladt dette Selskab et Areal tilleie paa efter vort Skjøn meget billige Betingelser, synes os at være vel ikke strengt juridiskt et Overgreb fra Regjeringens Side, men en Forsyndelse imod Meningen og Hensigten med den nævnte Lov, thi Meningen var jo, at det hele Areal skulde tilbydes Kjøbenhavns Commune til Salg, og dette vil nu ikke kunne ske uden paa den Betingelse, at den tillige maa overtage den Forpligtelse, som Staten nu har overtaget, nemlig i 30 Aar at finde sig i at være berøvet det Areal, som nu er overladt det omhandlede Selskab. Altsaa er det forekommet os, at Lovens Hensigt her ikke vilde blive opnaaet. Jeg